

HOMILIE 27^e ZONDAG DOOR HET JAAR A 2011

“Ik wil zingen voor mijn vriend, zingen het lied van mijn vriend en zijn wijngaard.” Zo klinkt het in de eerste lezing. Hier lijkt een troubadour aan het woord met een romantisch lied over een wijngaard, die lag op een vruchtbare helling. Alles is er door de heer van de wijngaard ook aan gedaan om de oogst overvloedig te laten zijn. Hij spitte hem om en plantte er uitgelezen wingerden. Het kan niet anders dan dat de oogst overvloedig moet zijn. Maar het lied dat zo romantisch en veelbelovend begon, eindigt als een soort protestsong. De troubadour maakt van zijn hart geen moordkuil: “Ik had op druiven gehoopt! Waarom geeft hij mij enkel zure vruchten?” En kwaad roept hij uit: “Ik haal zijn omheining weg, dat hij kaalgevreten kan worden en platgetrapt kan worden. Ik maak van hem een verwilderd stuk grond.”

Weg idylle. Weg romantiek. Opeens is het rauwe werkelijkheid. De profeet spreekt op niet mis te verstane wijze zijn teleurstelling uit. Hij heeft zijn volk over God verteld en het de goede levensweg voorgehouden. Hij heeft hen gesterkt en bemoedigd om het goede te doen, maar mensen hebben geen boodschap aan zijn boodschap. Ze luisteren niet en gaan hun eigen weg met mislukking en menselijke pijn als gevolg. En het had zo mooi kunnen zijn.

Mensen wilden niet luisteren naar de profeet. Wij weten ook in onze dagen dat luisteren een kunst is. In zovele gezinnen luisteren de gezinsleden niet meer naar elkaar: Man en vrouw, ouders en kinderen en omgekeerd. Zovelen leven als eenlingen langs elkaar heen. Zovele mensen hebben hun eigen wereld geschapen. De oordopjes knallen de gewenste muziek in hun oren. Het lijkt alsof ze geen boodschap hebben aan de wereld om hen heen, aan de gebeurtenissen om hen heen, aan de mensen om hen heen. Iedere mens lijkt een eiland. Levend in zichzelf. Alleen bekommerd om zichzelf. Waar is hun zorg voor de naaste? Waar is het sociaal engagement? De aansporingen daartoe vanuit het geloof worden van de hand gewezen. Er had zoveel onderlinge samenhang kunnen zijn. Er had zoveel gezinsgeluk kunnen zijn. En het had toch zo mooi kunnen zijn.

De apostel Paulus geeft ons daarom de goede raad: “Houdt uw aandacht gevestigd op al wat waar is, al wat edel is, wat rechtvaardig is en rein, beminnelijk en aantrekkelijk, op al wat deugd heet en lof verdient.”

Natuurlijk zijn dit oude woorden uit lang vervlogen tijden, maar zouden zij daarom nu niet meer waar zijn? Misschien hebt u de laatste weken het nieuws ook met gemengde gevoelens gevolgd? Is de politiek niet tot een voorstelling geworden, waar we onze kinderen liever niet naar laten kijken? En hoe is de wereldwijde economische en monetaire crisis kunnen ontstaan? Nu moeten wij de gevolgen dragen van het gedrag van hen die als slechte beheerders uit het evangelie zich hadden opgesloten in hun zucht naar eigen gewin en die geen boodschap hadden aan woorden van eerlijkheid, oprechtheid en rechtvaardigheid. “Hoe kunnen wij ons de erfenis toe-eigenen, was de doelstelling van de beheerders van de wijngaard in het evangelie? Alles lijkt de beheerders van toen daartoe geoorloofd. Er is dus nog steeds niets nieuws onder de zon.

Iedereen is geneigd om schuldigen aan te wijzen: Die, die, die. Maar de Heer draait de spiegel plotseling om. “De wijngaard van de HEER der hemelse machten is het huis Israël.” Het zijn de gewone mensen van die dagen voor wie deze boodschap gold. En nog altijd is er niet veel veranderd, want in zijn diepste wezen blijft de mens van alle

tijden hetzelfde. Corruptie is van alle tijden, zelfverrijking is van alle tijden, hebzucht is van alle tijden. Maar gelukkig ook is offerbereidheid van alle tijden, eerlijkheid, hartelijkheid is van alle tijden. Daartoe blijft God ons aansporen, want ondanks alles trekt God zijn handen niet van ons terug, want Hij is trouw. God blijft naar een volk verlangen, dat hem wil toebehoren en dat de boodschap van Jezus wil verstaan en vruchten wil voortbrengen van goedheid, barmhartigheid, mildheid en geduld, van omzien naar elkaar, van zorg, en naastenliefde. God blijft verlangen naar u en naar mij. Hij wil dat er een nieuwe tijd aanbreekt, waarin wij niet meer met spijt in de stem hoeven te zeggen: "En het had zo mooi kunnen zijn." Maar dat ze er is die nieuwe wereld van Gods Koninkrijk. En dat het lied van de troubadour overal weerklinkt als een danklied aan God die met ons meetrekt door ons leven. Amen.